Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1892. 41de Aargang.

Tale af Ældste James E. Talmage,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, Søndag den 23de Februar 1892.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Paa Opfordring fremstiller jeg mig for Eder, skjøndt det er aldeles uventet for mig at indtage denne Plads; jeg blev kaldt til at tale fra min Plads i Forsamlingen, og denne Skik, som er raadende blandt os, bevirker, at Taleren, eftersom han ikke paa Forhaand er beredt til at fremstaa som saadan, føler sig nødsaget til i Oprigtighed at ty til Gud, som hans eneste Tilflugt, og stole paa hans Løfte, at den, som fremstiller sig for at tale i Guds Navn, behøver ikke at bekymre sig over, hvad han skal sige, thi det skal gives ham i den samme Stund.

Jeg maa i Sandhed sige, at det er et storartet Skue at se disse mange Tusinde Mennesker, som ere forsamlede ved denne Lejlighed for at dyrke Gud. I alle kristne Lande er det en almindelig Skik, at Folk paa denne Dag — Sabbaten — forsamle sig i deres forskjellige Kirker og Forsamlingslokaler til Gudsdyrkelse. Det er gavnligt for os, at vi fra Tid til anden undersøge, hvordan vi ere stillede, og om vi rettelig forstaa Meningen med disse Sammenkomster. Hvad er det at dyrke Gud? Hvorfor er det, at vor Fader, Himmelens og Jordens Skaber, Kongernes Konge og Herrernes Herre, har raadet os til ofte at forsamles og deltage i Herrens Nadvere til Erindring om hans Søns Legeme og Blod, og for at udføre de forskjellige andre Ceremonier og Ordinanser henhørende til Gudsdyrkelse? Ved at forlange dette af sine Børn har Herren sikkerlig haft deres Velfærd for Øje. Han kjendte godt deres aandelige Natur. Han, deres Livs Ophav, forstod det var nødvendigt, at hans Børn, for at de kunde vokse og udvikles, ikke alene fik legemlig, men ogsaa aandelig Føde, saa at deres Sind og Aand kunde trives og Hjertet aabne sig for Modtagelsen af det, som er Godt, at Mennesket derved kunde blive mindre verdslig og mere gudelig i dets Natur.

Som Belønning for os, sine Børn, dorske og ligegyldige, som mange af os ere, i at holde hans Bud og gjøre det, han befaler, har han lovet, at dersom vi ville gjøre hans Vilje, skulle vi blive ham mere og mere lige, og tilsidst, ved den Helligaands rensende Kraft, blive værdige til indgaa til Guds Herlighed og Nærhed. Jeg tror ikke, at Alle, som komme i Guds Nærhed, ville, ved denne Overgang, i et Nu, blive ham lig. Jeg kan ikke tro, at Barnet paa Øjeblikket kunde modtage saa megen Visdom og Magt, som Faderen har. Alligevel ved jeg, at om vi skulle bo i Guds Nærhed, maa vi til en Del i det Mindste lære at elske det, som han elsker, og at hade det, som han hader. Og jo mere vi blive ham lig, desmere ere vi beredte for at modtage den Frelse og den Ophøjelse, som han har lovet sine trofaste Børn.

Det er os sagt, at Kundskab om Gud er evigt Liv. At forstaa hans Natur og hans Sind, at kjende hans Navn, at fatte, hvor rent og helligt et Væsen, han er, og at lære at føle os hjemme i hans Nærhed er i Sandhed at modtage den største Velsignelse, Gud har for sine Børn — nemlig evigt Liv. Men medens vi leve i denne dødelige Tilstand, i en falden Verden, som vi ofte udtrykke os, omringede af alle menneskelige Svagheder, og den hellige Natur, som Gud har givet os, tildels fængslet, formedelst Kjødets Tilbøjeligheder, ere vi modtagelige for Vildfarelse. Vi forglemme ofte vore Pligter mod Herren, og vi ere meget tilbøjelige til at synde, hvorved vi paadrage os Guds Mishag, saare den Helligaand, som er ren og ikke kan bo i urene Templer, hvorfor den, naar vi synde, forlader os, og vi ere saaledes aldeles overladte til os selv og desmere udsatte for den Ondes Fristelser.

Kun den, som er ren i Hjertet, kan se Gud. Kun de, som have sejret, kunne indgaa i hans Nærhed. Ingen uden den, som har lært at modstaa Fristelser i hvilken som helst Skikkelse, de maatte vise sig, kunne i Følge Retfærdighedens Lov, udøvet, som den er, i Naade og Kjærlighed, indgaa til vore himmelske Forældres Nærværelse. Men han, som kjender sine Sønner og Døtre, og deres hele Natur, ved, at de ere omringede af mangehaande Prøver og Fristelser, og han har derfor udset en Vej og beredt et Middel, hvorved de kunne faa Forladelse for deres Synder. Han har ikke sagt, at hans Vrede er saa stor og uigjenkaldelig, at Ingen, som har fortørnet ham og ikke faaet Tilgivelse her, skulde kunne være ude af Stand til nogensinde at blive tilgivet.

Det er sandt, at der er Synder, som ere saa skrækkelige, at de, som begaa dem, blive Fortabelsens Børn. Da de have tabt al Indflydelse af den gode Aand, blive de førte saa langt fra Lys og Herlighed, at endog Johannes, Kjærlighedens Apostel, som holdt af at hvile sit Hoved paa Frelserens Bryst, har sagt, det er ikke rigtigt, at vi skulde bede for saadanne. Men disse ere kun Faa. Disse ere de, som, formedelst deres gjentagne skrækkelige og ugudelige Gjerninger, have tabt al Del i Frelse og Forsoning. Men vi tro, som et Folk, at den allerstørste Del af Guds Børn vil finde en Vej aaben for dem, hvorved de kunne gjenvinde det, de have tabt, og opnaa en Frelse i Guds Rige, uden at Retfærdighedens Love overtrædes, eller de retfærdige Straffedomme tilsidesættes, som Herren har bestemt skulle ramme dem, der ere ulydige mod hans Love.

Det er passende og nødvendigt, at vi stille os selv dette Spørgsmaal: Hvorledes kan det ske? Eftersom de Bedste blandt os stedse synde, eftersom alle Guds Sønner og Døtre undertiden tabe deres himmelske Byrd af Sigte og forglemme deres guddommelige Herkomst og handle, som om de altid havde været og altid vilde forblive dødelige Væsener, udsatte for alle de Prøvelser, som omgive os i dette Liv, og tilbøjelige til alle de Svagheder, som Mennesket er i Besiddelse af i denne Tilværelse, istedetfor, som den store Jehovah's Sønner og Døtre, at lære at elske det, som er ædelt og stort, samt foragte Alt, som er nedværdigende i sin Natur, derfor har Herren i sin store Naade erklæret i Ord, som ikke kunne misforstaaes, at Syndere kunne erholde Tilgivelse for deres Synder ved at adlyde visse Bud og Love, men paa ingen anden Maade. Han har ikke sagt, at Enhver, som anraaber ham og med Læberne bekjender sine Synder og erklærer sin Omvendelse, skal modtage Syndsforladelse, men kun de ville blive tilgivne for deres Synder, som ved deres Gjerninger bevise, at de have omvendt sig fra Synd. Disse ere de, som ville finde Naade for Herren og modtage hans Velsignelser og Forjættelser.

Hvorledes skulle vi kunne vise Herren, at vi ere i mindste Maade værdige til at modtage denne hans Naadegave? Hvilke ere de Gjerninger, som Herren forlanger, at hans Børn skulle udføre som et Bevis paa deres Oprigtighed? De kunne nævnes paa forskjellige Maader, men, uden at forsøge paa at summe dem op, finder jeg, ud af, hvad jeg har læst angaaende Herrens Aabenbaringer, og ud af de Raad og Lærdomme, han har givet, at det er nødvendigt at adlyde og efterleve visse Love for at erholde Syndsforladelse.

Den, som søger at modtage Tilgivelse for sine Synder, maa først og fremmest være villig til at tilgive dem, som have syndet mod ham. Vi maa erindre, at dersom vi ikke tilgive vore Medmennesker deres Synder mod os, ville vi ikke i Følge Herrens egne Ord modtage Tilgivelse for vore Synder. Dersom Nogen tvivler angaaende denne Læresætning, undersøg Jesu egne Ord, som han udtalte, medens han var paa Jorden. Da hans Disciple ved en Lejlighed sad ved hans Fødder for at modtage Belærelse fra hans Læber angaaende den passende Fremgangsmaade under visse særegne Omstændigheder, rettede Peter ham det Spørgsmaal: „Herre! Hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? Indtil syv Gange?" Jesus svarede ham: „Jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange." Og for at tydeliggjøre sin Mening for sine Tilhørere, sagde han videre:

„Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

Men der han begyndte at holde Regnskab, blev Een ført frem for ham, som var ti Tusinde Talenter skyldig.

Men der han Intet havde at betale med, bød hans Herre at sælge ham, hans Hustru, Børn og Alt, hvad dem tilhørte, for at Gjælden kunde blive betalt.

Da faldt Tjeneren ned for hans Fødder og sagde: „Herre! Vær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen."

Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligen over ham, og gav ham løs og forlod ham Gjælden.

Men den samme Tjener gik ud og

fandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Penninge skyldig; han greb fat paa ham og vilde kvæle ham, og sagde: „Betal mig det, du er mig skyldig."

Da faldt hans Medtjener ned for hans Fødder og bad ham og sagde: „Vær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen."

Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte det, han var skyldig.

Men der hans Medtjenere saa det, som var sket, bleve de saare bedrøvede, og kom og aabenbarede for deres Herre alt det, som var sket.

Da kaldte hans Herre ham for sig og sagde til ham: du onde Tjener! al din Gjæld forlod jeg dig, fordi du bad mig.

Burde du ikke og at forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg og har forbarmet mig over dig?

Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til Bødlerne, indtil han betalte alt det, han var skyldig.

Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod Eder, om I ikke forlade af Eders Hjerter, hver sin Broder hans Brøst."

Jeg tror, der er mange Lektier i disse Jesu Ord, saa vel som i alle hans lærerige Ytringer. Overvej Omstændighederne, under hvilke disse Lærdomme vare givne. Før Kristus var den saakaldte Mose Lov i det mindste tildels overholdt blandt Jøderne; denne Lov kaldes ofte den kjødelige Lov; Herren saa, det var nødvendigt at give sit Folk særskilte Love og Forskrifter, angaaende, hvorledes de skulde opføre sig mod hverandre. Under den theokratiske Regjeringsform, som eksisterede i Mose Dage, befalede han, at om En bestjal sin Broder, skulde han straffes paa en bestemt Maade; dersom Nogen talte Usandhed, skulde han straffes paa en ved Lov bestemt Maade; at, om en Mand ikke omvendte sig fra sine ugudelige Gjerninger, om han hengav sig til Drik, Fraadseri, eller var urenlig i sin Person, skulde visse Bøder og Straffe paalægges ham, for om muligt at bringe ham til at omvende sig fra sine Synder eller daarlige Gjerninger.

Da Kristus kom, efterlevede Jøderne endnu tildels denne Lov, og en af dens Fordringer, som endnu stod i Kraft, var denne: „Øje for Øje og Tand for Tand;" dette var et Ordsprog blandt Jøderne. Dersom En stjal fra en Anden, blev han tvungen til at betale mange Fold tilbage med samme Slags, som det, han havde stjaalet, og den, som var bestjaalen, kunde endnu faa Tyven yderligere straffet. Dersom en Mand dræbte en anden, havde den Myrdedes nærmeste Slægtning Rettighed til at tage Morderens Liv, undtagen denne imidlertid kunde undfly til de Byer, der vare bestemte som Tilflugtssteder for Saadanne. Men Herren prøvede paa at indføre en fuldkomnere Lov. Ved mange Lejligheder sagde han, at han kom for at indføre andre Forordninger i Stedet for mange af de, de havde; han lærte dem at være barmhjertige mod hverandre, og han gav dem mange Lærdomme, som vare meget forskjellige fra, hvad de vare vante til at høre fra deres Lærere og Prædikanter i deres Synagoger.

Under disse Omstændigheder var det ikke underligt, at Petrus forundrede sig over disse Lærdomme og vilde vide, om der var nogen bestemt Grænse med Hensyn til Tilgivelse for Fornærmere. Derfor sagde han til Jesus: „Hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? Indtil syv Gange?" Jeg ved ikke, hvorfor han netop brugte

Tallet syv; maaske han havde lært det af en eller anden farisæisk Forskrift, eller maaske han syntes, at syv Gange var en meget liberal Indrømmelse. Herre, skal jeg tilgive min Broder, om han synder mod mig, syv Gange? Men den store Mester svarede: „Jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange," et Antal stort nok til at vise Petrus, at Tilgivelse maa skjænkes i det Uendelige, og at Mennesket ikke maa fastslaa noget vist Antal Gange, det vil tilgive Næsten.

Men, kunde Nogle sige: Aabner ikke dette Vejen for Syndere, og gives der ikke derved Anledning for dem til ustraffet at synde, fordi det kræves af Menneskene, at de skulle tilgive dem, som synde mod sig? Henhørende til, hvad Herren sagde til Petrus, da han besvarede hans Spørgsmaal, finde vi i den hellige Skrift en anden Lærdom, som Jesus gav. Han sagde til sine Disciple: „Men om din Broder synder imod dig, gak hen og straf ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da har du vundet din Broder."

Hvad mente han dermed? Dersom Ens Hjerte er fyldt med Bitterhed og Had mod sin Broder, og hans Broder kommer til ham og vil forlige sig med ham ved at oprette, hvad han har forbrudt, og som søger at indplante i sin Broders Hjerte venskabelige og broderlige Følelser, og dersom En saaledes lærer at elske sin Næste og tilgive ham hans Fejl og Forseelser, har ikke den, som er Aarsag til en saadan Forandring hos sin Næste, til Dels Krav paa at kaldes en Frelser? Har han ikke frelst sin Broder fra Vildfarelsen og faaet ham til at vandre paa den rette Sti? Har han ikke vist ham Vejen, som leder tilbage til Kjærligheden og Broderforbundet? Derfor sagde Frelseren: „Gak hen og straf ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da har du vundet din Broder." Dermed, tror jeg, det menes, at „du vil faa Belønning for den Omvendelse og Forbedring, og for den Venskab og Kjærlighed, som du indplanter i din Broders Hjerte."

Men Kristus vidste meget vel, at nogle Mennesker vilde ikke adlyde de Love, efter hvilke de vilde modtage Tilgivelse. Derfor siger han: „Men hører han dig ikke, da tag endnu Een eller To med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund." Dersom han ikke vil høre, hvad du siger til ham i Enrum, vil han efter al Sandsynlighed siden forvende, hvad du haver sagt ham. Dersom han er fuld af Had og Ondskabens Aand, hvilken er Djævelens Aand, vil han ikke omtale dig i Kjærlighed; derfor tag Vidner med dig, og prøv Alle paa at vinde ham. „Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig som en Hedning og Tolder." Her finde vi en ligefrem og bestemt Fremgangsmaade som skulde efterfølges; denne Fremgangsmaade er trinvis afmaalt i Grader efter hinanden lig den Fremgangsmaade, som overholdes ved Appellations-Retter. Dersom Forbryderen ikke vil lytte til dig, naar du kommer alene, saa tag Andre med dig; og dersom han ikke vil høre dem, da drag ham til Ansvar for Raadet, og dersom han ikke vil rette sig efter de Raad, som Autoriteterne i min Kirke give ham, og han ikke vil omvende sig og gjøre Bedring, da, saa vidt som hans Stilling i Broderforbundet angaar, skal du anse ham som en Hedning og en Tolder.

Petrus havde siddet og lyttet til disse Raad og Lærdomme og til nogle Bemærkninger, Frelseren gav om et andet Emne. Jeg synes i mine Tanker

at se Fiskeren som Apostel, idet han i sit Sind overvejede, hvad Frelseren havde sagt, og derpaa rejse sig for at spørge Mesteren ud angaaende det Emne, som en kort Tid i Forvejen havde været under Diskussion. „Men, Herre, hvor ofte skal jeg tilgive min Broder?" Maaske Petrus tænkte paa Nogen, som havde fornærmet ham, og følte sig forvisset om, at saa ofte, som han tilgav sin Broder, vilde denne lige saa ofte fornærme ham. Da kom Svaret: „Lad ikke din Tilgivelse have nogen Grænse, ejheller brug den sparsommelig; lad den være uindskrænket; udræk Tilgivelsens Haand mod din Broder, naar som helst han er værdig til at modtage den; thi, ligesom du tilgiver din Broder, saa vil ogsaa din himmelske Fader tilgive dig."

Vi kunde gaa videre og citere andre Ord, som Frelseren ytrede. Naar han lærte Folket, hvorledes de skulde bede, sagde han blandt Andet, at de skulde sige: „Forlad os vor Skyld." Men Bønnen endte ikke dermed; tænk paa det Udtryk, som følger: „Som vi og forlade vore Skyldnere." Han lærte dem ikke, at de skulde bede om Tilgivelse paa noget andet Vilkaar. Bed ikke til vor himmelske Fader om at tilgive Eder for Eders Synder, dersom I ikke ere villige til at tilgive dem, som have syndet mod Eder. Dette Princip prøvede Jesus paa at tydeliggjøre for Folket i en Parabel — en jødisk Fortælling, som var tilføjet en himmelsk Betydning. Han lærte dem ofte ved at tale i Parabler eller Lignelser. Der var en Gang en Konge, sagde han, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere, og han kaldte En til sig, som skyldte ham ti Tusind Talenter. Dette var en betydelig Sum Penge. Det er os sagt, at en Talent — endskjøndt der er delte Meninger med Hensyn til dens Værdi — er omtrent lig 750 Unser Sølv. Denne Sum, ti Tusind Talenter, vilde altsaa udgjøre mange Millioner Kroner. Men jeg tror, at Frelseren dermed kun mente at fremstille en uhyre stor Sum. „Hvad," kunde En sige, var det muligt for noget Menneske i de Dage at være sin Konge en saa stor Sum Penge skyldig?" Frelseren fremsatte aldrig en Lignelse, som ikke var aldeles passende. I hine Dage var det almindeligt, at Kongerne gav visse Mænd, som de havde beskikket dertil, Rettighed til at disponere over Skatterne i de særskilte Landstrækninger paa de Vilkaar, at de skulde betale en vis Sum til Kongen eller Statskassen; og efter at en Mand havde modtaget en saadan Berettigelse fra Kongen, paalagde han Indbyggerne i sit Distrikt Skatter, som han indkrævede, og efter at have betalt Kongen det aftalte Beløb, beholdt han Resten af Skatterne. Her var nu En, som paa sit Regnskab var sin Mester ti Tusind Talenter skyldig. Da Kongen hørte dette, blev han vred, og da han fandt, at Manden ikke havde Penge, saa han kunde betale sin Gjæld, bestemte han, i Følge den Tids Lov, at Skyldneren skulde sælges. Vi lære af Historien, at det var en almindelig Skik i de Dage, at dersom en Mand blev noget skyldig, og han ikke havde Midler, dersom han ikke havde Huse, Kreaturer, Landejendomme, Silke, Smykker eller Ædelstene, som han kunde sælge, hvorved Gjælden kunde betales, kunde den, som han var skyldig, gaa ham nærmere og gjøre Beslag paa Manden selv. Dersom han ikke ejede Noget i denne Verden uden sit eget Legeme, blev han taget og solgt som Slave, og de Penge, han solgtes for, bleve anvendte til at betale Gjælden med; og dersom den Sum, han blev

solgt for, ikke var tilstrækkelig, maatte hans Hustru og Børn ligeledes sælges i Slaveri, for at Gjælden kunde blive betalt. Kongen gjorde Intet ulovligt eller upassende heri efter de Tiders Love, nej, og vi finde ikke den mindste Hentydning til, at Skyldneren i Jesu Lignelse syntes, at Dommen var for stræng. Han prøvede ikke paa at overbevise Kongen om, at det var en haard og uretfærdig Dom. Han kjendte Loven; han havde selv stiftet Gjælden og kunde ikke betale den; derfor maatte han underkaste sig Loven og blive solgt som en Slave, for at Gjælden kunde blive betalt, og Retfærdighedens Krav tilfredsstillet. Men han vilde prøve paa at ansøge Kongen om Naade. Han var ydmyg og sagde: „Vær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen." Kongen blev rørt derved, og hans Hjerte blev fyldt med Kjærlighed overfor denne Mand, idet han forstod, at han var villig til at betale sin Gjæld, og derfor tilgav Kongen ham det, han var skyldig.

Men denne Mand havde Andre, som skyldte ham Penge, og, som han kom ud fra Kongen, mødte han En, som var ham et Hundrede Penninge skyldig. Hvor meget i Værdi er denne Sum Penge? I Følge den allerhøjeste Værdi af gamle Mønter, vilde det blive omtrent 55 Kroner. Her mødte denne Mand, der kort i Forvejen var bleven tilgiven en Gjæld paa Millioner af Kroner, sin Broder, som var ham dette forholdsvis ubetydelige Beløb skyldig, og forlangte af ham, at han skulde betale, hvad han var ham skyldig. Skyldneren erklærede, at det var ham umuligt at betale sin Gjæld; men Manden anholdt ham og kastede ham i Fængsel, da Loven hjemlede Kreditoren Rettighed til at behandle en Debitor, som ikke kunde betale sin Gjæld, paa denne Maade. Men Skyldneren sagde til sin Medtjener: „Vær langmodig med mig, og jeg vil betale det Altsammen." Disse Ord, saa meget lig de, som han selv havde ytret til Kongen, blot en liden Stund i Forvejen, skulde man tro vilde have opvakt i hans Sind Hukommelsen om den Barmhjertighed, som han selv ved Hjælp af dem havde modtaget. Men disse Ord havde nu ikke mere nogen Betydning for ham. Han kastede sin Skyldner i Fængsel, indtil denne kunde betale sin Gjæld. Men Kongen hørte desangaaende, og han forstod deraf, at den Mand, han havde tilgivet sin Gjæld, ikke bar Omvendelsens værdige Frugter, og han kunde derfor ikke skjænke ham Naade uden derved at krænke Retfærdighedens Fordringer. Nej, Naade og Barmhjertighed skulde kun vederfares den, der sætter Pris paa samme, og som selv er naadig og barmhjertig mod sine Medmennesker.

(Fortsættes.)

— Det er meget lettere at sige en fin Artighed end at besvare den.

— Menneskene komme ikke ved Noget Gud nærmere, end naar de gjøre Mennesker lykkelige.

— Uskyldighed kan fængsles men ikke straffes.

Den 1ste August 1892.

Kirkens Missionærer.

En af de mange Mærkværdigheder med Hensyn til Guds Rige i de sidste Dage har været, at ulærde og undertiden ukyndige Mænd have gaaet ud i Verden som Kristi Tjenere for at prædike hans Ord. De have været nødsagede til at fremstaa og diskutere med Verdens lærde Mænd, som have hengivet hele deres Liv til at studere og grandske religiøse Spørgsmaal, og som have været antagne for at være fuldstændig fortrolig med Theologien. Ved at betragte vore Ældster fra et verdsligt Standpunkt vilde det se ud som en Umulighed for dem at opnaa noget som helst heldigt Resultat ved at fremstille sig mod Mænd, som ere i Besiddelse af saadan Overlegenhed i Evner og som desforuden altid have den populære Sympati paa deres Side. Den eneste Fordel — men i Sandhed en overvættes stor Fordel — Ældsterne have haft ved saadanne Lejligheder, har været, at de ere blevne kaldte af Gud og ordinerede til at være hans Tjenere. Lig de ringe Fiskere i Galilæa have de stolet paa dette Faktum, som deres eneste Styrke. Men hvilke mærkværdige Resultater have de ikke opnaaet ved deres Arbejder! Sandheden, som Ældsterne lære, har gjennemtrængt de Oprigtiges Hjerter, som have lyttet til Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, hvor som helst de have haft Anledning til at opløfte deres Røst for at raabe Omvendelse til deres Medmennesker.

I simpelt og ukunstlet Sprog have de frembaaret det Budskab, de vare udsendte for at forkynde; og ingen jordisk Musik har nogensinde kunnet finde saadan Samklang i de Oprigtiges Øren, som der er kommen ved at lytte til disse enfoldige Herrens Tjenere, idet de have fremsat Evangeliets evige Sandheder. Med Glæde og Fryd i deres Hjerter over at have været agtet værdige til at være Sandhedens Budbærere, have de gaaet til hvilken som helst Del af Verden, hvor de ere blevne sendte; de have bragt Fred, Lys og Kundskab til Jordens Indbyggere, der, hvor Mørke, Vankundighed og Tvivlraadighed før herskede; deres Budskab har i Sandhed været Frelsens glædelige Tidender til dem, som have annammet det. Tusinder paa Tusinder, som før sad i Haabløshed og Fortvivlelse, ere formedelst Evangeliets Lys blevne i Stand til at se Guds Godhed og med fornyet Haab at gaa Fremtiden imøde.

Ældsterne have udpeget for Menneskene den Sti, som saa Mange forgjæves have søgt at finde, den Sti, hvorpaa de skulle vandre, og som leder til celestial Herlighed og Ophøjelse. De have bevidnet, at Gud lever, og at han har talet fra Himmelen; de have vist de ydmyge Sandhedssøgende, hvorledes de kunne finde Gud, hvorledes de skulle tilbede ham, og hvad de skulle gjøre for at modtage fra ham saadanne Vidnesbyrd angaaende Sandheden, som de stod i Behov af. Hvilken underlig Revolution er foraarsaget ved disse ringe og ydmyge Mænds Arbejder! Og hvor stor er ikke Kontrasten i dens herlige Resultater modsat

deres Arbejder, som ere blevne sendte af Mennesker, og som have forsøgt ved deres menneskelige Kløgt og Visdom at frelse Menneskeslægten.

Disse herlige Betragtninger burde tjene som en stor Opmuntring for Missionærerne, og vi haabe, at de maa indse, at de bedste Egenskaber, en Mand kan være i Besiddelse af, for at være en Herrens Tjener, ere ubetinget Tro paa Gud og Tillid til hans store og herlige Løfter, der ere lovede Alle og Enhver, som adlyde hans Love, uanseet deres verdslige eller skolastiske Uddannelse.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste Peter S. Krogh skriver fra Salt Lake City, Utah, den 26de Juni: „Jeg føler Glæde ved Lejligheden, jeg havde, at komme hid til disse Dale, og jeg maa sige, at jeg har fundet, hvad jeg rejste hid for at søge, nemlig Zion; jeg har aldrig forventet at finde Zion anderledes, end den er; jeg ved, at denne Plads er af Herren bestemt til et Sted, hvor hans Børn kunde forsamle sig i de sidste Dage; og jeg ved, at Herren er med sit Folk i disse Bjergenes Dale, og at hans almægtige Arm er udstrakt over dem for deres Beskyttelse. Jeg føler mig glad og tilfreds i Evangeliet og over at være samlet med Guds Børn, hvor han har sine Tjenere, Apostle og Profeter, befuldmægtiget til at handle i hans Navn. Jeg er villig til, hvor og naar det skal være, at vidne om Evangeliets Sandhed, og jeg vil tjene Herren; lad der komme, hvad der vil."

Eldste Ole Sorensen jun. skriver fra Bredebygden, Guldbrandsdalen, Norge, den 7de Juli: „Broder A. E. Christensen og jeg virke blandt Folket i denne Egn, og Udsigterne for Evangeliet her i Fremtiden ere ganske gode, skjøndt megen Fordom eksisterer blandt Folket, og megen Lunkenhed hersker med Hensyn til Religion. Den første Søndag vi vare her, kunde vi ikke faa nogen Plads, hvor vi kunde afholde Forsamling, hvorfor vi prædikede i det Frie til omtrent 300 Tilhørere. Efter Forsamlingen kom en Mand og tilbød os Logi, for hvilket vi takkede saa vel Manden som Herren. Mange synes at være bange for os, dog hvorfor, kunne vi ikke begribe; men der er uden Tvivl nogle oprigtige Sjæle her endnu, og vidende dette, frygter den Onde for at give Afkald paa dem, som maatte faa deres Øjne opladte for Sandheden."

Eldste Olof Monson meddeler fra Christiansstad den 9de Juli: „Det glæder mig at kunne sige, at Herren er med os i vort Arbejde her i denne Gren. Guds Værk har haft god Fremgang her. Siden Broder Swenson og jeg sidst skrev, have Flere annammet Evangeliet i Ousby, saa at 21 nu have forenet sig med Kirken i denne Gren siden Nytaar, og de ere alle gode og trofaste Sidste-Dages Hellige. Broder Bjørklund og jeg have fundet mange gode Venner, og vi modtage flere Tilbud fra dem til at komme og afholde Forsamlinger, end vi ere i Stand til at imødekomme. Flere have udtalt Ønsket om i den nære Fremtid at slutte Pagt med Herren. Jeg er glad ved at være værdig til at prædike Evangeliet for mine Medmennesker i mit Fødeland, og ønsker, at Herren maatte velsigne mig og alle Missionærerne i deres Bestræbelser som Sandhedens Budbærere."

Fra Aarhus skriver Præsident Joseph Christiansen den 11te Juli: „Guds

Værk trives og nyder god Fremgang i denne Konference. Ældsterne virke med Flid og Nidkjærhed for at sprede Sandheden, og mange have forenet sig med Kirken i den senere Tid. I Dag modtog jeg Brev fra Broder C. Meyer, og han meddeler, at Tilstanden i Fredericia Gren er god."

Ældste Michael O. Nash skriver i et Brev, dateret Hjørring, Aalborg, den 4de Juli: „Siden min Ankomst hertil har jeg i Forening med Ældste Anthony Christensen besøgt flere Steder og afholdt mange gode Forsamlinger; og vi have følt, at den Helligaand har været rigelig udgydt over os og de Hellige ved mange Lejligheder. De Hellige her omkring ere meget gode Mennesker; dog ere mange undertrykte af Fattigdom, hvilket foraarsager, at de ikke ere i Stand til at gjøre saa meget i timeligt Henseende for Guds Værk, som de ellers vilde. Men det Bedste af Alt er, at Herren virker med sin Aand blandt Folket — og der findes mange gode og oprigtige Mennesker i disse Egne endnu. Siden jeg kom hid, ere 8 blevne indlemmede i Kirken ved Daab, og det er mig en sand Glæde at virke for Sandhedens Sag, og jeg haaber ved Guds Bistand at være i Stand til at udføre mine Pligter og gjøre meget godt for Evangeliets Fremme."

Luftens Sammensætning.

Det er ikke længe siden, man troede, at Luft var Luft og slet ikke andet, et enkelt, usammensat Legeme, et af de 4 Elementer, hvoraf „Verden" skulde være dannet. Nu er man bleven klogere. I Stedet for 4 Elementer kjender man henved 70, og man ved, at Luften ingenlunde er et enkelt, men et af yderst forskjellige Stoffer sammensat Legeme. Forinden vi gaa ind paa denne Sammensætning, bliver det nødvendigt at omtale de saakaldte kemiske Omdannelser, Forbindelser og Slægtskaber.

A. Kemiske Omdannelser. Enhver ved, at der kan foregaa saa betydelige Forandringer med en Gjenstand, og at den baade med Hensyn til Udseende, Farve, Smag, Fasthed og Vægt bliver saa forskjellig fra før, at den ikke er til at gjenkjende. Det blanke, haarde Jern bliver til rød, skjør Rust, den milde Druesaft til sød, stærk Vin, denne igjen til sur Edike, Malten til Sprit, den haarde Sten, det visnende Træ og det døde Dyr til sort Muldjord.

Alle saadanne Forandringer, hvorigjennem der fremkommer Gjenstande med helt nye Egenskaber, kaldes kemiske Omdannelser.

B. Kemiske Forbindelser. Blande vi Kviksølv og pulveriseret Svovl sammen, da er enhver lille Del i denne Blanding enten Kviksølv eller Svovl. Men komme vi Blandingen i et lukket Kar af Jern eller Ler og opvarme den godt, forsvinder baade Kviksølvet og Svovlet, og i deres Sted afsætte sig i Karrets Laag smukke, mørkerøde Krystaller. Det er det bekjendte Farvestof Zinnober.

Og denne Zinnober kan vi undersøge saa omhyggelig, vi vil, selv under det stærkeste Mikroskop, det vil dog ikke lykkes at finde det mindste Gran af

Svovl eller Kviksølv. Det er, som om begge Dele havde ophørt at eksistere.

Men dette er ingenlunde Tilfældet. Baade Kviksølv og Svovl kan skaffes tilbage igjen. Vi behøve kun at blande lidt stødt Zinnober med lige saa meget Jernfilspaan og opvarme Blandingen f. Eks. i et lukket Glasrør. Da vil Kviksølvet gaa ud af Forbindelsen og afsætte sig i klare Perler i den øverste Del af Røret; paa dettes Bund danner sig en sort jernagtig Masse. Det er Svovlet, der nu har forenet sig med Jernet.

Kviksølvet har altsaa ikke ophørt at eksistere i Zinnoberen. Det har kun forbigaaende opgivet sin Selvstændighed og, i det det forenede sig med Svovlet, antaget en ny Skikkelse med nye Egenskaber. Ej heller Svovlet har sat Livet til. Gjennem fortsatte Forsøg kan man udskille det, gult og smukt, af hin sorte Blanding paa Rørets Bund.

Hvor der saaledes ved to Stoffers gjensidige Berøring og Indvirkning paa hinanden fremkommer et nyt Legeme med nye Egenskaber, siger man, at disse Stoffer have forbundet sig kemisk, have indgaaet en kemisk Forbindelse. Vi saa ogsaa, at Stofferne ikke ophørte at være i Forbindelsen. De kaldes derfor dens kemiske Bestanddele. Zinnober er altsaa en kemisk Forbindelse hvis Bestanddele ere Kviksølv og Svovl.

Kemiske Forbindelser maa ikke forveksles med almindelige Blandinger. Hvis vi pulverisere Kridt og Kul saa fint, vi kunne, og derefter blande dem omhyggelig sammen, kunne vi gjennem et Mikroskop med største Lethed sondre Kridtdelene fra Kuldelene, og kaste vi Blandingen i Vand, svømmer det lette Kul ovenpaa, medens Kridtdelene synke til Bunds. Her er ikke foregaaet nogen kemisk Forbindelse eller fremkommet nogen ny Gjenstand, men begge Stoffer bevare deres særlige Præg og Ejendommeligheder i Blandingen.

Størstedelen af de Gjenstande, vi støde paa i Naturen, ere kemiske Forbindelser. Men i Modsætning hertil ere der nogle, hvormed dette ikke er Tilfældet, og som ikke ere blevne til ved en kemisk Forbindelse. Et saadant Stof er f. Eks. Svovl. Det er blevet undersøgt atter og atter, men det er aldrig lykkedes at udskille det i forskjellige Bestanddele, det er kun sig selv og ikke andet. Disse usammensatte Stoffer kalder man for enkelte Stoffer, Grundstoffer, Urstoffer eller kemiske Elementer.

Et Grundstof eller et kemisk Element er altsaa et Stof, som hverken kan udsondres i forskjellige Bestanddele eller dannes ved kemisk Forbindelse mellem to eller flere andre Stoffer.

C. Kemisk Slægtskab. Den Kraf eller Evne, disse Stoffer have til at forbinde sig kemisk med hverandre, kaldes deres kemiske Slægtskab; ethvert Grundstof ejer et større eller mindre Forraad af en saadan Kraft.

Men de kemiske Slægtskabsforbindelser ere ikke alle lige intime; de kunne være varme, og de kunne være kjølige, de kunne være knyttede for Livet, og de kunne gaa i Stykker, saa snart en Frister nærmer sig. Vi saa Svovl og Kviksølv leve fredelig og godt sammen som Zinnober. Men saa snart Jernet nærmede sig og bragte lidt Varme med, betænkte Svovlet sig ikke et Øjeblik paa at give Kviksølvet Løbepas og forbinde sig med Jernet. Det er ligesom Svovlet fortrak dette for Kviksølvet og straks gav efter for denne stærkere Følelse.

Der kan nævnes Eksempler nok paa dette forunderlige Forhold.

Det er saaledes bekjendt, at Land-

manden prøver, om Lerjord er kalkholdig (Mergel), ved at hælde en Syre, f. Eks. Eddike eller Skedevand paa den. Bruser den, ved han, det er Mergel.

Der er her foregaaet Følgende: Kalken i Mergelen lever i Fred og god kemisk Forstaaelse med en Luftart, som hedder Kulsyre. Men saa snart den fremmede Syre Eddiken eller Skedevandet, melder sig, modtages den med aabne Arme af Kalken, der straks knytter den intimeste Forbindelse med den og samtidig hæver sit Forhold til Kulsyren. Dette forsmaaede Familjemedlem lader en vredagtig Brusen høre, i det den forlader den troløse Kalk.

Det Forhold, at et Legeme saaledes foretrækker Forbindelsen med et andet, kalder man Valgslægtskab.

Det kemiske Slægtskab fordrer umiddelbar Berøring mellem Stofferne for at kunne gjøre sig gjældende. Det mindste, der skiller dem ad, hindrer Forbindelsen. Jern ruster i Luften, fordi det forbinder sig kemisk med den Luftart, som kaldes Ilt. Men Rustdannelsen forhindres, naar Jernet overtrækkes med selv den tyndeste Fedthinde; den er nok til at stille sig som en Skillevæg mellem Slægtningene og umuliggjøre deres Forening.

Naar to Stoffer en Gang have forbundet sig kemisk med hinanden, vedvarer denne Forbindelse, indtil nye Forhold eller andre Stoffer blande sig forstyrrende ind i Samlivet. Saa hæves dette, men herved er Muligheden for en anden Gjenforening ingenlunde hævet.

Vi gaa nu over til at betragte Luftens Sammensætning.

Luften, vi indaande, er en Blanding, hvis to Hovedbestanddele ere Ilt og Kvælstof. Hvor vi end undersøge Atmosfæren: paa Toppen af det højeste Bjerg eller i den dybeste Afgrund, paa det aabne Hav eller midt i en Ørken, overalt forefinde vi 1/5 Ilt- og ca. 4/5 Kvælstof. Dette Forhold er altid ens.

Foruden disse to Hovedbestanddele findes i Luften nogen Kulsyre, en Del faste, støvagtige Legemer, blandede med smaa Planter, der ere usynlige for det blotte Øje, samt endelig Vanddamp. — Af Studentersamfundets Smaaskrifter.

Jordens Akses forandrende Stilling.

Videnskabsmænd søge stedse efter nye Fakta angaaende Jordens og andre Planeters Bevægelser, deres Natur og deres særegne Fænomener. Ved forskjellige astronomiske Observatorier iagttages og nedskrives nøjagtig, hvad som foregaar i Universet. Paa denne Maade opdages Meget, som hidindtil har været ukjendt for Menneskeslægten. Indenfor Polarkredsen, i Nordens frosne Egne, findes Beviser for, at der langt tilbage i Tiden voksede Planter, som kun trives i varme Lande. Hvorledes det kunde være, at saadanne Plantevækster kunde leve i et Klima saa koldt, som det er længst mod Norden, har i Aarevis været en meget vanskelig Opgave at besvare. At Klimaet her har gjennemgaaet en Forandring, er meget indlysende, men

hvorledes denne Forandring har fundet Sted, har man ikke kunnet forklare paa nogen tilfredsstillende Maade.

Ved nøjagtige Beregninger, som ere foretagne i Aarrækker, er det opdaget, at Jordens nordlige og sydlige Endepunkter, kaldet Nordpolen og Sydpolen, gradvis forandres — at Jordens Akse ikke er stillestaaende. Eftersom dette er Tilfældet, var Jordens nuværende Endepunkter en Gang i Tiden mere direkte under Solens Straaler, og var følgeligvis i Stand til at frembringe saadanne Plantevækster, som findes i varme Lande. Da disse Punkter saaledes have naaet de længst bortliggende Afstande fra Lys og Varme, nærmes de lidt efter lidt en varmere Stilling, medens andre Punkter efterhaanden indtage deres Plads ved Jordens Akse.

Dette er ingenlunde en ny Theori, hvorved de forskjellige klimatiske Forandringer, som have fundet Sted paa Jorden, forklares. I mange Aar har man formodet, at Jordens Akse gradvis skiftede Stilling, og mange Aars Jagttagelser har tjent til at styrke Menneskene i den Tro, at dette er Tilfældet.

Som Sidste-Dages Hellige ere vi blevne lærte at tro, at de tabte ti Israels Stammer, som Historien ikke giver os nogen Oplysning om, findes et eller andet Sted yderst mod Nord, og at de i Herrens egen belejlige Tid ville komme frem, og at Bjergene ville smelte for dem, naar de vende tilbage, som Profeterne have forudsagt. Det er blevet os sagt, at Herren virker paa naturlige Principer. Hvad kunde vel være mere naturligt, end at Isbjergene, som for Nærværende udgjøre en uigjennemtrængelig Skranke for dem, som forske i de nordlige Polaregne, skulde smelte og rinde bort, naar de, ved Jordens Bevægelser, føres til en varmere Bredegrad? — Juv. Inst.

Blandinger.

Observatorium paa Mont Blanc. Der vil nu atter blive gjort Forsøg paa at oprette et Observatorium paa Toppen af Mont Blanc. Denne Gang er det en Kreds af franske Videnskabsmænd, der sammen med Prins Roland Bonaparte har sat sig i Spidsen for Foretagendet. Ved omhyggelige Undersøgelser er det blevet godtgjort, at der kun er den frosne Sne at bygge paa, men at denne ligger saa fast, at man uden synderlig Risiko kan benytte den som Byggegrund. Observatoriet, der bygges i Paris, bliver kun otte Meter langt og fire Meter bredt; det er paa to Etager, hver Etage med to Værelser; paa det flade Tag anbringes en Kuppel og en mandshøj Ballustrade. Hele Observatoriet laves af Træ, og det skal hvile paa seks solide Træpiller, der er forsynet med Skruegjænger, saaledes at man stadig kan holde Balance i Bygningen, hvis Sneunderlaget et eller andet Sted skulde synke.

Hvad en Søn tænker om sin Fader. 10 Aar gammel synes Drengen, at hans Fader er saare vis; 15 Aar, at han selv ved omtrent lige saa meget; 20 Aar, at han ved dobbelt saa meget; 30 Aar gammel falder det ham ind, at han dog for en Gangs Skyld vil spørge sin Fader om Raad; 40 Aar, at hans

Fader dog muligvis ved noget mere; med 50 Aars Alderen raadfører han sig jævnlig med ham, og naar Sønnen er bleven 60 Aar gammel, og Faderen er død, mener han, at den Afdøde var en af de klogeste Mænd, som nogensinde har levet.

Det engelske Sprog tæller i Øjeblikket 250,000 Ord eller omtrent 70,000 Ord mere end Tysk, Fransk, Spansk og Italiensk tilsammen.

Den engelske Profet Barter, der har spaaet, at Verden vil gaa under den 11te April 1901, holdt for en Tid siden i London et Foredrag om denne store Begivenhed. Da fik en af Tilhørerne det gode Indfald at sporge Profeten, om han var villig til at testamentere hele sin Formue til en velgjørende Stiftelse, der skulde nyde Kapitalen fra den nævnte Dag at regne. Hr. Barter turde ikke løbe Risikoen og fandt Anledning til hurtigst at forsvinde.

Kristi Legemsfest. I de fleste Byer i Spanien blev „Kristi Legemsfest" den 16de Juni fejret med store Tyrefægtninger. Sevilla og Linares udmærkede sig ved særlig spændende Optrin. I førstnævnte By blev den bekjendte Banderillero Regaterillo spiddet paa en Tyrs Horn og fik Underlivet slemt beskadiget. En anden Tyr kastede sig ind paa Picador'en Tripo, som styrtede med sin Hest og brækkede et Ben, hvorfor han tilligemed en Kammerat, der ogsaa var kommen tilskade, maatte bæres bort fra Kamppladsen. Den berømte Mazzatini blev ogsaa stanget af en Tyr og var nær bleven et Offer for sin Dumdristighed. En Tyr sprang, efteraf den havde faaet et Kaardestød, over Skranken ind i Menneskemængden og foraarsagede en ubeskrivelig Rædsel blandt Tilskuerne. Det lykkedes tilsidst ved Hjælp af en lang Garrocha at dræbe det rasende Dyr. I Linares endte Forestillingen med et almindeligt Oprør. Ved den sjette Tyr havde Entreprenøren ikke flere Heste, og Præsidenten — i dette Tilfælde Alcalden — vilde derfor give Tegn til, at anden Afdeling skulde begynde. I dette Punkt ere Spanierne imidlertid meget kildne, og Publikum modsatte sig da ogsaa Forehavendet paa det Kraftigste; det varede ikke længe, førend Arenaen var helt bedækket med Stokke og Flaskeskaar, hvad der umuliggjorde Banderillero'ernes Optræden, medens rasende og fornærmende Udraab slyngedes op mod Præsidentens Loge. Samtidig lød der en øredøvende Pibe- og Skrigekoncert. Alcalden befalede nu Gendarmeriet med fældet Bajonet at rydde Tilskuerpladsen. Imidlertid vare flere Tilskuere trængte ned paa Arenaen, og en af dem blev stanget af en Tyr, der tre Gange kastede ham op i Luften. Denne uhyggelige Scene forøgede Forbitrelsen; man begyndte at bombardere Alcalden med Sten, og kun ved skyndsomst at flygte slap han derfra med Livet. Tyren blev skudt af Gendarmerne. Den næste Morgen indtraf den pr. Telegraf hidkaldte Guvernør og fik Roligheden gjenoprettet.

De foreløbige Arbejder ved Anlæggelsen af en Jerbanebro mellem England og Frankrig ere nu afsluttede af »Channel Bridge and Railway Company,« der blev grundet for otte Aar siden. Ved de gjentagne Gange foretagne Opmaalinger har det vist sig, at Broen kan lægges i en kortere Linje end oprindelig beregnet, saa at der i Stedet for de projekterede 121 Bropiller kun behøves 72.

Syv Aar vil efter Planen medgaa til Broens Opførelse og Omkostningerne anslaas til 576 Mill. Kroner.

Om den vulkanske Ødelæggelse af Øen Sangir har Kaptejnen paa Damperen „Hecuba" aflagt følgende udførlige Beretning: Det vulkanske Udbrud fandt Sted aldeles uventet. Pludselig hævede en kjæmpemæssig Røgsøjle sig fra Krateret under en Larm som en voldsom Torden. Snart efter forvandlede en Askeregn Dagen til Nat, og en glødende Strøm udgød sig over Øen. Alt blev ødelagt og, medens Indbyggerne flygtede i vild Panik, blev de frugtbare Landskaber Skuepladsen for den største Elendighed. Mange Mennesker omkom i Ildhavet eller styrtede sig i Vandet, da Baadene vare brændte op. Næste Dag var Kysten bedækket med Lig. Udbrudet varede ved til Midnat. Over Øen ligger et højt Lag Aske og endnu bestandig finder man nye Lig. Nøden er ubeskrivelig; der hersker den største Mangel paa de nødvendige Levnedsmidler og paa Drikkevand.

En pæn Røver. En Røveranfører, som fangede Italieneren Sollini i Nærheden af Salonichi i Tyrkiet, har af 2000 tyrkiske Pund, han modtog som Løsepenge, givet 170 Pund til Oprettelsen af bulgarske Skoler i Macedonien!

Dødsfald.

Johanne Larsen (født Frantzen), født i Fluberg, Lands Præstegjæld, Hedemarken, Norge, den 2den Maj 1838, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 27de Juni 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet den 6te December 1868 og emigrerede til Utah i 1871. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde som saadan i Haab om en herlig Opstandelse.

Grace Christine, Tvillingdatter af Martin og Mary Nielsen, født i Levan, Juab County, Utah, den 1ste August 1891, døde sammesteds den 10de Juli 1892.

Faderen virker for Nærværende som Missionær i Aarhus Konference. Under disse Omstændigheder, da Forældrene ikke kunne være hinanden til Trøst og Opmuntring, føle de Sorgen desto mere. Vi fremsende til de sørgende Forældre vor hjerteligste Sympati.

Anders Peter Larson, født i Härad, Sverige den 10de September 1833, afgik ved Døden den 23de Juli 1892.

Han annammede Evangeliet i 1889 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Karen Hansen, født i Nykjøbing paa Sjælland, Danmark, den 29de September 1853, afgik ved Døden i Ogden, Utah, den 20de Maj 1892 efter et Aars tiltagende Smerter og 4 Maaneders haarde Lidelser af Lungesygdom.

Hun var en ædel Kvinde, en god Hustru og Moder, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Erindring om den 29de Maj 1892.

Mel.: „Tænk, naar engang den Taage er forsvunden."

Ud over Jorden lød der Takkesange,
Ja, Vidnesbyrd og Bønner blev opsendt
Til Gud, som hørte os saa mange Gange,
Og vore Hjerter var til ham henvendt.

Og ved Guds Aand vi alle var forenet,
I Syd og Nord, den ganske Verden om,
Thi Lys og Kundskab Gud os har forlenet,
— Alt, hvad vi ejer, jo fra Herren kom. —

Een Aand, een Gud, vi havde kun for Øje,
Vi priste ham for al hans Gjerning stor,
For han sit Øre til sit Folk mon bøje,
Og hørte dem, som bad i ydmygt Kor.

Naar Mørkets Fyrste vilde underkue
Guds Folk, de bad til Herren i sin Nød,
At fri dem fra den Fare, dem mon' true,
Og gjennem Herrens Tjen're Svaret lød.

Til Guds Profet, vor Fader aabenbared',
Sin Vilje om, hvad Verden stred imod;
Han Bønnen hørte, Herren den besvared',
Thi aldrig han sit Folk i Nød forlod.

Sit Folk vor Fader altid frem vil føre,
Et Tempel atter taarner sig mod Sky,
Hvor Herren vil ved Fædres Hjerter røre,
Saa de med deres Børn til Gud kan ty.

O, Himlens Gud, som i det Høje troner,
Hav Tak for al din Naade mod dit Folk,
Og naar vor Klagesang og Lovsang toner,
Da hør os Fader — svar os ved din Tolk!

Thi du har Magt i Himlen og paa Jorden;
Dit Præstedømme staar med Myndighed.
Tak kjære Fader, at jeg din er vorden,
Skjænk mig og alle dine Børn din Fred.

Laura Berberich.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).